

PRESA COMUNISTĂ ȘI DEMOCRATICĂ IN APĂRAREA INDEPENDENȚEI ȘI SUVERANITĂȚII NAȚIONALE (1938—1940)

de IORDANA LUNGU

Prezente inseparabil într-o deplină unitate organică, independența și suveranitatea patriei, idei izvorâte dintr-un profund patriotism revoluționar, străbat în anii amintiți, fără răgaz, paginile ziarelor și revistelor comuniste și socialiste, cum sint : „Știința“, „Lupta de clasă“, „Lumea nouă“ etc., a celor de orientare democratică : „Reporter“, „Neamul românesc“, „Semnalul“, „Azi“, „Lumea românească“, ca și a numeroase organe de presă locale. Toate constituind frontul comun al publicisticii românești, îndreptat împotriva fascismului, a revanșismului statelor nemulțumite de tratatele de pace de la Paris, a războiului, stăruind în a trezi conștiințele, în a explica cât de absurdă și anacronică este apropierea României de Germania nazistă, o Germanie revanșardă, agresivă și războinică, chemînd neîncetat la unirea tuturor forțelor în stare să bareze calea fascismului aflat în plin marș spre putere și în țara noastră.

Descifrînd evenimentele din viața politică internațională, evoluția lor, presa a semnalat la timp pericolul de război, a avertizat opinia publică românească asupra gravității și consecințelor lui. Ea s-a ridicat energic împotriva politicii revizioniste, a militat pentru securitatea internațională, pentru întărirea colaborării cu Franța, Anglia și U.R.S.S., cu statele din Mica Înțelegere și Înțelegerea Balcanică, pentru organizarea apărării patriei.

O analiză a situației internaționale de la începutul anului 1938 ne obligă să observăm că starea de îngrijorare față de independența și integritatea țării, manifestată de presă, își avea temeiul real și obiectiv în evenimentele istorice ale vremii. În acest moment, Germania nazistă trece la îndeplinirea politicii sale de expansiune în centrul și sud-estul Europei. Aceasta, conjugată cu politica de „conciliere a intereselor regimului hitlerist cu interesele Imperiului britanic, în scopul acordării libertății de mișcare Germaniei în bazinul dunărean și în Balcani, în schimbul renunțării la pretențiile asupra fostelor sale colonii“¹, pun cu acuitate problema rezistenței în fața pericolelor crescînde de agresiune.

În contextul dat, presa comunistă angajată plenar în afirmarea poziției P.C.R. de apărare a independenței patriei, ca de altfel și presa democratică, dezbate pe multiple planuri în paginile ei evenimentele internaționale, mai ales din punctul de vedere al consecințelor acestora asupra independenței economice și politice a României. Spre exemplu, revista „Lupta de clasă“, organul teoretic al P.C.R., explica că pentru ducerea războiului mondial, Hitler are nevoie de petrolul, cerealele, vitele, ca și de brațele muncitorilor și țăranilor din România². Manifestîndu-și nedumerirea în ce privește politica de conciliere și cedare a guvernelor Franței și Angliei față de Germania și Italia, în același număr revista nota : „Politica aceasta de încurajare a statelor agresoare amenință în primul rînd

¹ „Anale de istorie“, nr. 6/1975, p. 26.

² „Lupta de clasă“, nr. 2, din mai 1938.

independența țărilor mai mici din nord-estul și sud-estul Europei, amenință nu numai Spania, ci și Franța și nu numai acestea, ci și integritatea Imperiului britanic însăși, și atunci de ce această politică?“. Citind din ziarul „Manchester Guardian“ din 21 martie 1938, revista răspundea: „frica de comunism“.

La rîndul său, ziarul „Reporter“ — bine cunoscut pentru activitatea sa antifascistă — nota că „Opinia publică românească trebuie să fie avertizată. Granițele țării sînt primejduite. Pacea este subminată. Există o singură salvare: încetarea oricărei colaborări cu Axa Berlin-Roma; întărirea alianțelor cu puterile pacifice ale lumii, în primul rînd cu cele de care este legată direct soarta noastră: Franța, Cehoslovacia și U.R.S.S.“³, iar ziarul „Scînteia“ declara că „P.C.R. va lupta din toate puterile pentru o politică externă de apărare a păcii“⁴.

Ca și comuniștii, socialiștii apreciau și ei în organele de presă faptul că politica de capitulare a Franței și Angliei față de fascismul internațional, zilnic mai agresiv și mai întreprinzător, a agravat situația în centrul și sud-estul Europei. „După încorporarea Austriei — afirma ziarul «Lumea nouă» — Germania coboară pe albia Dunării pentru a-și întinde zona de influență economică și politică în tot centrul și sudul Europei“⁵.

Susținînd ideea apărării independenței naționale a României, ziarul își reafirma poziția privitoare la continuarea politicii de alianță și colaborare cu Franța, Anglia și Uniunea Sovietică⁶. Căci, după cum afirma același ziar, „suveranitatea este în funcție de independența economică și neatîrnarea politică pe care (România — n.n.) va reuși să le salveze numai în apropiere de marile state democratice“⁷.

În mod firesc, România este mult mai puternic legată de acele state care păzesc pacea în cadrul frontierelor actuale — remarcă ziarul „Lumea românească“ —, decît de statele revanșarde, care provoacă războiul pentru a schimba frontierele de azi⁸. A merge acum alături de Germania — continua „Lumea românească“ — înseamnă a aduce războiul pe pămîntul României⁹.

Reflectînd pe un plan mai larg, ziarul „Azi“ preciza că „Locul statelor mici se găsește lîngă acele puteri care apără pacea, lîngă acele state care nu au nimic de cucerit, ci totul de păstrat, bunurile și libertatea lor, civilizația și umanitatea“¹⁰. Totodată, ziarul „Lumea nouă“, replicînd cu demnitate presei engleze, potrivit căreia statele dunărene nu trebuie să devină colonii germane, declara: „Noi credem că țările mici din această parte a Europei nu pot rămîne simple figuri în jocul de șah al marilor puteri. Ele au dreptul la independență și nu trebuie să devină nici colonii ale Germaniei, nici ale Italiei și nici ale Angliei“¹¹.

Anexarea Austriei și dezagregarea statului cehoslovac au favorizat ofensiva Germaniei hitleriste pentru subordonarea economică și politică a sud-estului european. Într-un articol intitulat Nori greu deasupra României, ziarul „Scînteia“ releva că: „Evenimentele din ultima vreme ne orată răspicat și limpede că nu soarta germanilor sudeți sau celor austriei îl preocupă pe Hitler, ci dorința de a deveni stăpîn atotputernic peste o Europă ingenuunchiată. România este un «amănunt» în planul acesta criminal, dar un amănunt de mare însemnătate. Pentru noi acest «amănunt» înseamnă grîu, petrol, înseamnă ciopîrțirea țării, pierderea independenței“¹².

³ „Reporter“, nr. 4, din 23 ianuarie 1938.

⁴ „Scînteia“, nr. 83, din 31 ianuarie 1938.

⁵ „Lumea nouă“, nr. 18, din 1 mai 1938.

⁶ Ibidem, nr. 9, din 27 februarie 1938.

⁷ Ibidem, nr. 25, din 20 noiembrie 1938.

⁸ „Lumea românească“, nr. 301, din 1 aprilie 1938.

⁹ Ibidem, nr. 249, din 8 februarie 1938.

¹⁰ „Azi“, nr. 18, din 25 iunie 1938.

¹¹ „Lumea nouă“, nr. 5, din 3 iulie 1938.

¹² „Scînteia“, nr. 104, din 25 noiembrie 1938.

Evoluția evenimentelor internaționale îndreptăța aprecierea că „veleitățile expansioniste ale imperialismului germani concretizate în «Drang nach Osten» nu vor mai putea fi oprite. «Marșul spre răsărit» al Germaniei hitleriste va continua, poftetele de expansiune și ale altora vor fi deschise de azi înainte”¹³. În această situație România trebuia să facă față condițiilor plasării ei geografice. „Să veghem — după cum scria ziarul «Semnalul» — la neatrănarea noastră, să ne închinăm forțele — uniți — menținerii și afirmării acestei neatrănări”¹⁴.

Datorită însă politicii de cedare și chiar de trădare a intereselor naționale promovate de cercurile conducătoare dintr-un șir de state ale Europei din acea vreme, inclusiv din România, ocuparea și subjugarea de către Germania hitleristă a altor popoare nu au întâlnit o ripostă fermă, hotărâtă. „Viața a demonstrat — după cum subliniază secretarul general al P.C.R., tovarășul Nicolae Ceaușescu — că acordurile de la München, toate tratatele și acordurile încheiate cu Germania hitleristă nu numai că nu au frânat politica de agresiune a nazismului, ci, dimpotrivă, au constituit o încurajare în realizarea țelurilor acesteia de cotopire și dominație a altor popoare”¹⁵.

Astfel că, la începutul anului 1939, asaltul economic și politic al Germaniei împotriva României a luat forme tot mai ascuțite. Germania cere — după cum afirmă ziarul „Scinteia” — să poată importa din România petrol în cantități nelimitate, mîini libere la gurile Dunării, dreptul de a construi în România o autostradă de felul celei din Cehoslovacia și, în sfîrșit, se amestecă fățiș în treburile interne ale țării, cerînd înlăturarea din guvern a lui Armand Călinescu, autorul măsurilor împotriva mișcării gardiste¹⁶.

La scurtă vreme după încheierea tratatului economic româno-german (23 martie 1939), revista „Lupta de clasă”, într-un articol intitulat *Germania hitleristă și lupta împotriva independenței și integrității României*¹⁷, evidențiind mijloacele folosite de Germania pentru a determina încheierea documentului menționat, nota: presiunea militară, amenințările și șantajul. „Din ordinul de la Berlin — relatează revista — Ungaria și Bulgaria au mobilizat și masat trupe la granița României”.

Evident, „tratatul economic româno-german din 23 martie 1939 făcea parte din politica de ansamblu a celui de-al treilea Reich, vizînd acapararea economică și hegemonia politică în spațiul sud-est al continentului; acest tratat, aprecia partidul comunist, a fost impus României de către Germania, de unde și caracteristica sa de dictat economic”¹⁸.

Nelinıştea și îngrijorarea față de un atac al Germaniei naziste asupra României cuprinsese în primăvara anului 1939 toate forțele democratice și antifasciste. Ziarul „Lumea nouă” afirma că alipirea Cehoslovaciei, ce a urmat aceleia a Austriei, nu este decît o etapă spre dominația de către Hitler a Europei Centrale și sud-orientale¹⁹, iar ziarul „Scinteia” adăuga că „adeziunea Ungariei la pactul anticomintern a sporit enorm de mult pericolul unui atac contra României”²⁰. Concomitent cu agravarea situației internaționale, presa vizată se ancorează tot mai puternic în lupta pentru apărarea independenței țării. Relatînd, spre exemplu, despre mobilizarea trupelor maghiare la granița de vest, ziarul „Semnalul” publica în paginile sale cuvîntarea lui Armand Călinescu, președintele Consiliului de Miniștri, care declara că „Pentru integritatea teritoriului ei, România se va bate împotriva oricui cu toate puterile ei și fără să stea să cîhărească rezultatul

¹³ „Lumea nouă”, nr. 17, din 25 septembrie 1938.

¹⁴ „Semnalul” din 26 noiembrie 1938.

¹⁵ Nicolae Ceaușescu, *Cuvîntare la adunarea festivă din Capitală cu prilejul împlinirii a 30 de ani de la victoria asupra fascismului și a 98 de ani de la cucerirea Independenței de stat a României*, 9 mai 1975, Edit. Politică, București, 1975, p. 7-8.

¹⁶ „Scinteia”, nr. 105-106, din 24 ianuarie 1939.

¹⁷ „Lupta de clasă”, nr. 6, din august 1939.

¹⁸ „Anale de Istorie”, nr. 6/1975, p. 39.

¹⁹ „Lumea nouă”, nr. 13, din 26 martie 1939.

²⁰ „Scinteia”, nr. 107, din 8 februarie 1939.

luptei. Avem — preciza autorul — un patrimoniu sfînt pe care înaintașii noștri l-au creat. Sintem datori să-l păstrăm cu orice sacrificiu. Istoria va înregistra hotărîrea noastră de viață independentă și curajul nostru de a o apăra”²¹.

În această luptă, în fruntea forțelor antifasciste au fost, desigur, comuniștii. În „Manifestul” său din 17 martie 1939, partidul comunist declara : „Comuniștii vor lupta cu arma în mînă în primele rinduri. Uniți-vă cu toții într-un singur front puternic contra lui Hitler și aliaților săi revizionisți”²².

Hotărîrea comuniștilor de a lupta cu arma în mînă pentru apărarea patriei a găsit un larg ecou în coloanele presei comuniste și antifasciste. Ziarul „Scînteia” a militat neobosit pentru mobilizarea maselor, a tuturor categoriilor sociale și politice antifasciste, la acțiuni concrete pentru apărarea independenței naționale. În cadrul acțiunilor de mare amploare se înscrie demonstrația antifascistă de la 1 mai 1939, cînd, așa cum relatează ziarul „Scînteia”²³ în renumitul său reportaj, deasupra capetelor mulțimii se înălțau paneele de lozincile : „Ceram abrogarea pactului economic româno-german de trădare a țării !”, „Să apărăm granițele țării împotriva agresorului hitlerist !”, „Trăiască independența națională a țării !”, „Jos fascismul !”, „Vrem România liberă și independentă !”. Acest reportaj era încă un prilej pentru organul central de presă al P.C.R. de a-și reafirma patriotismul său revoluționar, hotărîrea fermă de a milita pentru apărarea libertății, independenței și integrității patriei. De notat că pe aceeași poziție se află și presa democratică. Ziarul „Neamul românesc” din 1 septembrie 1939, spre exemplu, scria : „Așa e vremea ; n-avem ce face. Ne pregătim și dacă va fi nevoie, ne vom apăra cu arma”²⁴.

În iunie 1939, presa comunistă publică pe larg documentele Plenarei a VI-a a Comitetului Central al P.C.R., care, analizînd în lumina evenimentelor internaționale, a evoluției și perspectivei lor, situația României, sublinia că „primejdia dezmembrării și ocupării României de către Germania fascistă și statele revizioniste a crescut enorm în urma ocupării Cehoslovaciei, Albaniei (...), în urma aderării Ungariei la pactul anticomintern și a creșterii influenței fascismului german în Bulgaria și Iugoslavia. Capitulara dictaturii regale față de Germania hitleristă prin încheierea tratatului economic duce la transformarea României într-un rezervor de materii prime pentru nevoile de război ale agresorului fascist și înseamnă un pas important pe calea pierderii independenței economice și politice a țării”²⁵. În final, documentul chema la vigență pentru apărarea independenței și integrității României, pentru o politică de securitate colectivă, în alianță cu statele democratice.

Observăm că Plenara a VI-a a adoptat o poziție realistă, ce demonstra maturitatea gândirii politice a P.C.R., înțelegerea proceselor istorice. Această poziție a fost reflectată, afirmată și în paginile presei. Cu titlu de exemplu cităm revista „Lupta de clasă” din august 1939, care, referindu-se la sarcinile ce stăteau în fața poporului român, menționa : înfăptuirea blocului balcanic de apărare contra agresorilor fasciști ; încheierea imediată a pactului de asistență mutuală cu U.R.S.S. ; o politică de securitate colectivă alături de Uniunea Sovietică, Franța, Anglia și Statele Unite²⁶. Curînd însă după Plenară, mai exact odată cu încheierea pactului de neagresiune sovieto-german (23 august 1939), în poziția presei comuniste privitoare la apărarea integrității teritoriale a României și aprecierea evenimentelor internaționale apare o schimbare bruscă, nerealistă, care venea în contradicție cu linia politică clar exprimată de P.C.R. Bunăoară, lozinca apărării granițelor țării era apreciată ca șovină și imperialistă, pericolul principal ce amenința România devenise imperialismul anglo-francez ; înțelegerea Balcanică avea un caracter

²¹ „Semnalul” din 29 martie 1939.

²² „Manifestul” C.C. al P.C.R. din 17 martie 1939, Muzeul de istorie al R.S.R., inv. nr. 19, O.E.

²³ „Scînteia”, nr. 20, din 1 iunie 1939.

²⁴ „Neamul românesc”, nr. 16—17, din 15 august—1 septembrie 1939.

²⁵ „Scînteia”, nr. 21, din 26 iunie 1939.

²⁶ „Lupta de clasă”, nr. 6, din august 1939.

antisovietic etc. Acest moment de inconsecvență din istoria presi comuniste a fost însă curînd depășit. Presa comunistă reîndu-și lupta și militînd pe mai departe pentru apărarea intereselor naționale ale țării.

Politica imperialistă de reîmpărțire a lumii și dominație mondială promovată de Germania nazistă, ca și poziția de cedare în fața hitlerismului, lipsa de fermitate și unitate a statelor europene și a altor state în fața politicii agresive a imperialismului german au permis lui Hitler să dezlănțuie războiul la 1 septembrie 1939, prin atacarea Poloniei. În aceste împrejurări, presa comunistă și antifascistă din România a înfierat agresiunea Germaniei, solidarizîndu-se cu lupta popoarelor victime. Chiar în primele zile după declanșarea războiului, ziarul „Scînteia” scria : „Sîntem pentru sprijinirea popoarelor victime, care luptă pentru independența patriei lor. Comuniștii din România infierează agresiunea ucigătoare a lui Hitler, contra poporului polonez”²⁷. Totodată, sub semnătura savantului român Nicolae Iorga, ziarul „Neamul românesc” publică un articol în care nota : „Reapare în forma cea mai crudă vechea teorie că statele mici n-au dreptul la independență, că ele cad în spații vitale și se pot mărgini pe harlă ca să se știe în al căruia din statele mari trebuie să cadă (...) După biruința principiului național — preciza autorul — statele, cît de mici, sînt națiuni. Iar națiunile sînt o formă organică a umanității. Nici o metodă nu le poate nimici”²⁸. Dar, „În ciuda hotărîrii ferme a majorității forțelor politice și sociale de a se opune agresiunii, de a apăra integritatea teritorială a țării, cercurile reacționare interne fasciste și prohitleriste au acționat cu înverșunare, pe toate căile, pentru aderarea României la Axa Berlin-Roma și orientarea politicii externe a țării spre Germania hitleristă”²⁹.

Acțiunile forțelor reacționare interne, în conjunctura marșului războinic al Germaniei de cîmpire succesivă a Danemarcei, Norvegiei, Olandei și Belgiei, de capitulare a Franței și înfrîngerea Angliei pe continent, ca și intensificarea amenințărilor asupra statelor din zona de sud-est au creat o situație deosebit de grea țării noastre. De altfel, încă în aprilie 1940, Mussolini era informat de un reprezentant al guvernului maghiar (președintele Băncii Naționale Ungare) despre intenția statului major german de a porni un atac asupra României. În contul trecerii pe teritoriul Ungariei, Germania consimțea ca trupele ungare să ocupe Transilvania³⁰. Aflată singură și fără sprijin din afară, această situație a ușurat dezmembrarea României, impunîndu-i-se însemnate cedări din teritoriul său național. La 26 iunie 1940, teritoriul dintre Prut și Nistru, precum și partea de nord a Bucovinei au intrat în componența Uniunii Sovietice. La 30 august același an, Germania hitleristă și Italia mussoliniană au impus guvernului român să cedeze Ungariei horthyste partea de nord-vest a Transilvaniei.

Plin de indignare, poporul român și-a manifestat hotărît protestul său față de sfîrșecul țării, declanșînd o adevărată mișcare pentru apărarea integrității teritoriale. Numeroase ziare și reviste, de orientări politice dintre cele mai diferite, au exprimat pe larg, în variate forme publicistice, hotărîrea de neclintit a întregului popor de a-și apăra frontierele. Ziarul „Scînteia” spre exemplu, apărut în ediție specială, chiar în 30 august 1940, a demască caracterul imperialist al odiosului dictat de la Viena³¹. Într-un mod asemănător a fost apreciat dictatul și de ziarul „Moldova Roșie”³², ca și de întregă presa comunistă și antifascistă.

²⁷ „Scînteia”, nr. 23, din 8 septembrie 1939.

²⁸ „Neamul românesc”, nr. 199, din 9 septembrie 1939.

²⁹ *Printre foarfecele cenzurii*, de Ion Spălațelu, Edit. Politică, București, 1974, p. 186—187.

³⁰ *Relații internaționale în acte și documente*, vol. II, 1939—1945, Edit. Didactică și Pedagogică, 1976, p. 36.

³¹ „Scînteia”, nr. 5, din 17 septembrie 1940.

³² „Moldova roșie”, nr. 4—5, din septembrie—octombrie 1940.

Relatînd despre marea manifestație de la Cluj din 31 august 1940, ziarul „Tribuna“ sublinia că hotărîrea de la Viena „a ridicat în iureș de protestare întreaga populație românească a Ardealului, ea a dezlîntuit furtuna de împotrîvire a unui neam care a avut o mie de ani dreptate, dar nu și-a putut-o dobîndi pînă nu a cucerit-o prin luptă“³³. Ziarul relevă că mulțimea a strigat: „Nici un petec de pămînt“, „Vrem să murim apărîndu-ne fruntariile, onoarea și demnitatea națională“.

Pagini întregi au fost consacrate adunărilor de protest și de ziarele „Știrea“³⁴, „Facla“³⁵ și de alte ziare, din relatările cărora se concluzionează că oamenii muncii români, maghiari, germani și de alte naționalități, ca în toate momentele grele din milenara istorie de conviețuire comună, și de această dată au acționat hotărît și unitar, condamînd dictatul imperialist, fiind gata de luptă, cu arma în mînă, pentru apărarea unității și ființei naționale. În acele zile de grea cumpănă, într-un nou articol apărut în „Neamul românesc“, marele istoric Nicolae Iorga cugeta: „Așezați unde sîntem, în bătaia tuturor vînturilor, ca și cum ne-ar fi fost menirea să stăm de strajă în fața și împotriva celor mai sălbatice vijelii, toată viața noastră nu e altceva decît o trîntă cu primejdia. Am biruit adesea — continuă autorul —, dar cea mai mare biruință e că avem în ciuda tuturor, un pămînt și un steag pe care ai noștri au fost vrednici să le apere“³⁶.

Dictatul de la Viena și apoi instaurarea dictaturii militar-fasciste au dus de fapt — în ciuda stăruințelor lui Hitler de la masca aceasta — la ocuparea României de către armatele naziste. Pe bună dreptate „Moldova roșie“ afirma că prin instaurarea guvernului Antonescu poporul român a fost aruncat în brațele hitlerismului german³⁷. La scurt timp, țara noastră a fost silită să intre în război împotriva Uniunii Sovietice, alături de Germania nazistă.

Consecvent apărării intereselor naționale, partidul comunist s-a ridicat de la început împotriva războiului hillcrîst, pronunțîndu-se cu fermitate pentru ieșirea din acest război și alăturarea României forțelor coaliției antihitleriste. În conformitate cu această linie politică, clar exprimată în documentele partidului, presa comunistă și antifascistă — înfruntînd teroarea și, nu de puține ori, plătînd cu viața celor care o redactau, tipăreau și difuzau — a ridicat sus steagul salvării patriei, însuflînd și mobilizînd masele, toate forțele patriotice la luptă pentru apărarea ființei naționale.

Apreciînd rolul și contribuția ei în făurirea unei Românie libere și independente, în Mesajul adresat ziarului „Scînteia“ cu prilejul împlinirii a 40 de ani de la apariția primului număr, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al P.C.R., sublinia faptul că „În marile bătălii progresiste revoluționare, în frunte cu clasa muncitoare, presa a avut un mare rol mobilizator și organizator. Putem spune că nu există moment mai important în istoria luptei de eliberare națională și socială (...) în care presa — iar de la apariția ei „Scînteia“ — să nu-și fi adus o contribuție de însemnătate deosebită“³⁸. Îndeplinindu-și menirea, cu o abnegație neasemuită, presa comunistă și democratică a desfășurat o vastă activitate pentru propagarea în mase a liniei și poziției P.C.R., pentru afirmarea voinței și hotărîrii poporului român de a apăra unitatea și integritatea teritorială, independența patriei.

³³ „Tribuna“ din 2 septembrie 1940.

³⁴ „Știrea“ din 4 septembrie 1940.

³⁵ „Facla“ din 9 septembrie 1940.

³⁶ „Neamul românesc“, nr. 17, din 1 septembrie 1940.

³⁷ „Moldova roșie“, nr. 4-5, din septembrie-octombrie 1940.

³⁸ Nicolae Ceaușescu, *România pe drumul construirii societății socialiste multilaterale dezvoltate*, vol. 6, Edit. Politică, București, 1972, p. 331.

**LA PRESSE COMMUNISTE ET DÉMOCRATIQUE
À LA DÉFENSE DE L'INDÉPENDANCE
ET DE LA SOUVERAINETÉ NATIONALE (1938—1940)**

R é s u m é

Inséparablement présentes, l'indépendance et la souveraineté de la patrie, idées surgies d'un profond patriotisme révolutionnaire, traversent sans cesse, dans les années 1938—1940, les pages des journaux et des revues communistes et socialistes, par exemple : „Scinteia“, „Lupta de clasă“, „Lumea nouă“ etc., celles d'orientation démocratique : „Reporter“, „Neamul românesc“, „Semnalul“, „Azi“, „Lumea românească“, aussi bien que de nombreux organes locaux de presse.

En constituant tous le front commun du journalisme roumain dressé contre le fascisme, ils insistent pour le réveil des consciences, pour expliquer les conséquences économiques et politiques de l'approchement de la Roumanie à l'Allemagne nazie, une Allemagne revancharde, agressive et guerrière.

En condamnant en même temps la politique de conciliation vis à vis de l'impérialisme allemand, la presse communiste et démocratique s'est prononcé conséquemment pour la sécurité internationale, pour l'alliance et la collaboration avec la France, l'Angleterre et l'Union Soviétique, avec les états formant la Petite Antante et l'Antante Balcanique, avec tous les Etats décidés à défendre la paix.

La presse actionna fermement et infatigablement pour l'affirmation de la volonté et de la décision du peuple roumain pour défendre l'intégrité et l'indépendance de la patrie, leva le drapeau de la sauvegarde du pays, en animant et mobilisant les masses, toutes les forces patriotiques, antifascistes dans la lutte pour la défense de l'intégrité et de la dignité nationale.